

i den offentlige Forhandling, er ganske falsk. Den vilde kunne have nogen Betydning, hvis det i Ryslingesagen drejede sig om Afskaffelse af Tilspørgselen til Barnet ved Daaben, en Ændring, som jo ogsaa adskillige Præster i Folkekirken har udtalt sig for. Men i „Ryslingeritualet“ beholdes netop Spørgeformen overfor Barnet, medens der indføres et uklart og vildledende Forbehold. Til et saadant findes der intet Sidestykke i de fra den slesvig-holstenske Landskirke overtagne tre parallelle Daabsritualer. Endnu mindre kendes selvfølgelig den Ritualløshed, som Pastor Rørdam senere har erklæret at ville praktisere.

Der er, saa vidt jeg ser, tre Muligheder for Besvarelse af Spørgsmaalet om Pastor Rørdams Adgang til Folkekirkens Kirker.

I. At beholde den nuværende Lovgivning.

Herefter vil Pastor Rørdam være udelukket fra Benyttelse af Kirkerne til Gudstjeneste, da Ryslinge Frimenighed indtager en væsentlig anden Stilling end de evangelisk-lutherske Frimenigheder, som der er tænkt paa i Lov om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne §§ 14—18. Derimod vil Pastor Rørdam i Henhold til Lov af 19. April 1907 § 5, Stk. 2, kunne forrette Begravelse paa Folkekirkens Kirkegaard.

II. At give nye Lovbestemmelser, der aabner andre Trossamfund Adgang til at benytte Folkekirkens Kirker.

Adskilligt kunde tale for at tage Spørgsmaalet om en Dissenterlov op til Overvejelse, derunder ogsaa, hvorvidt det var muligt og ønskeligt at give andre Trossamfund Adgang til at benytte Folkekirkens Kirker. Hvis man kom til et bekræftende Svar herpaa, maatte der dog opstilles visse Kauteler dels for at sikre, at de folkekirkelige Menigheder ikke blev hindret i den frie Brug af deres Kirker, dels særlig overfor saadanne Samfund, der benægter Folkekirkens Ret som kristeligt Kirkesamfund. Her vilde kræves indgaaende Undersøgelse af de forskellige Muligheder, f. Eks. gennem et kirkeligt Udvalg, saavel som Forhandling med de vedkommende Trossamfunds Ledelse. Om denne Vej overhovedet er farbar, lader sig neppe i Øjeblikket sige. Men i hvert Fald vilde der her kræves Tid og Ro til indgaaende Overvejelse og Drøftelse.

Paa et enkelt Punkt mener jeg dog, at der allerede nu burde foretages en Ændring. I Skrivelse af 14. April d. A. udtalte jeg: „Af praktiske Grunde maa det ønskes, at Lov af 19. April 1907 § 5, Stk. 2, faar en saa vidtstrakt Anvendelse som muligt overfor ham (Pastor Rørdam), hvis Menighed er spredt over store Dele af Fyn. Medens det med Nutidens Kommunikationsmidler ofte vil lade sig gøre at henlægge en Daab eller Indvielse af Ægteskab til Ryslinge, er det anderledes med Begravelse. Og netop ved saadanne i Familiernes Liv dybt indgribende Begivenheder skal man, saa langt det er muligt, undgaa pinlige Konflikter.“

Ønskeligt var det, om Lov af 19. April 1907 § 5, Stk. 2, kunde fortolkes som omfattende ogsaa Kirkerne, naar de benyttes som Kapeller. Dette er dog neppe muligt, da Lov af 1. April 1911 § 4 udvider Bestemmelsen, men ikke til at gælde alle kristelige Trossamfunds Præster, kun Præster ved de evangelisk-lutherske Frimenigheder, altsaa den Klasse af Frimenigheder, som der sigtes til i den senere Lov om Kirkers Brug. Da Ryslinge Frimenighed ikke hører til denne Klasse, kan Loven ikke anvendes paa Pastor Rørdam. Jeg vilde imidlertid finde det ønskeligt, at Bestemmelsen i Lov af 19. April § 5, Stk. 2, blev udvidet til at gælde Kirker, hvor der intet særligt Kapel findes, og hvor vedkommende kristne Trossamfund ikke har særlig Kirkegaard. Under en saadan almindelig Udvidelse af Loven vilde Pastor Rørdam komme ind, og man vilde vise andre Samfund en Imødekommen, som er naturlig, da de maa benytte Folkekirkens Kirkegaard.

III. En særlig Lejlighedslov for Pastor Rørdam.

Det er naturligt at overveje, om man ved en særlig Lov kunde give Pastor Rørdam Adgang til at benytte Folkekirkens Kirker uden at oprulle hele